

René Jacobs agita el Palau

CRÒNICA El director triomfa amb la seva lluminosa versió de 'Les noces de Fígaro', de Mozart

CÉSAR LÓPEZ ROSELL
BARCELONA

Va ser sens dubte un dels esdeveniments musicals de l'any. René Jacobs, al capdavant de la magnífica Orquestra Barroca de Friburg, un motivat Cor de Cambra del Palau i un molt ben seleccionat grup de cantants, va tornar a enlluernar amb Mozart. La seva versió de *Les noces de Fígaro* va resultar tan lluminosa, divertida i musicalment encertada com la que va fer de *La flauta màgica* la temporada passada. Triomf sense objeccions per als protagonistes de tanta mostra de talent com la que van exhibir dimarts a la nit a la sala modernista.

El plantejament musical del director belga va respondre no només a l'esperit de l'obra del geni de Salzburg, sinó que en va multiplicar les virtuts. El tractament de la partitura va permetre el lluïment dels contrastos dinàmics que exigeix la dramàturgia de l'obra i una perfecta execució dels *tempi*. Els solistes dels instruments d'època van tenir veu diferenciada i van mostrar un gran nivell en la denominada per Jacobs com a aproximació neoclàssica a l'òpera. En conjunt, l'orquestra va

LORENZO DI NOZZI

►► René Jacobs, durant el concert de dimarts a la nit al Palau.

assumir un paper preponderant fusionant-se amb les veus però també expressant el que els cantants no podien dir.

So màgic per a una creació plantejada com a semiescènica, i en què l'arquitectura del Palau va ser utilitzada com a marc per al desenvolupament de la trama del llibret de Da Ponte, basada en el vodevil de

Els cantants, l'Orquestra Barroca de Friburg i el Cor de Cambra van brillar en aquest hilarant muntatge

Beaumarchais *La folle journée ou le mariage de Fígaro*. El repartiment va jugar a fons la carta de la comicitat, movent-se amb gràcia i desimboltura amb l'únic suport com a atrezzo d'un sofà i la utilització de les portes de l'escenari. Malgrat haver fet només un assaig, els resultats de la posada en escena van merèixer les llargues aclamacions del final de la funció.

ELEGÀNCIA I NATURALITAT // Konstantin Wolf va ser un convincent Fígaro, de notable vis còmica encara que una mica mancat de projecció en el cant. Esplèndida Sophie Karthäuser com a fresca, dinàmica i vibrant Susanna. Excel·lent el seu *Deh vieni non tardar*. Pietro Spagnoli va compondre un sòlid comte d'Almaviva, que va donar força al personatge llibertí que assetja la protagonista, però també el del gelós marit. Rosemary Joshua (comtessa) va brillar per la bellesa del seu timbre i la seva gran expressivitat.

Magnífica Anett Fritsch amb un hilarant Cherubino de grans prestacions vocals i, en general, tot un repartiment que va oferir unes ornamentacions plenes d'elegància i naturalitat i va executar, a més, bells concertants. Una delícia. ≡